

Den magiska dörren

Kapitel 1

Pojken Simon

Hej. Jag heter Simon och jag är 10 år. Jag bor i ett rött hus på landet. Jag hatar spindlar för att dom har läbbiga ben. När jag fyllde 8 år fick jag en dagbok som jag har skrivit i ända sen dess. Dagboken är viktig för mej för den handlar om mitt liv. Min mamma heter Lina och pappa heter Robert, dom blev förälskade i Frankrike. Jag går på en skola som heter Joanskolan, min lärare heter Sara och är jättesnäll. Jag går i 4:an som är jobbig för man får så många läxor. Jag tycker att vaktmästaren är läskig för att om man förstör något som han har jobbat med blir han jätteARG. Min bästa vän heter Roffe vi bor på samma gata. Vi blev vänner i 1:an när jag började i den här skolan. Jag och Roffe brukar leka i skogen. Mitt nummer på huset är 13. I dag ville inte Roffe leka med mig för han ville leka med en annan kille. Så jag ville leka med någon annan, men jag hittade inte någon för alla hade någon att leka med. Så jag gick till

skogen för att leka själv. När jag var i skogen så såg jag en dass.
Dörren till dasset såg magisk ut för det strålade från den. Det hördes som om någon sa HJÄLP.
Jag gick fram till dörren och la örat mot dörren och lyssnade men jag kunde inte höra någon.
Jag tänkte att det kanske var något speciellt med den dörren. Men jag visste inte vad det var.

Kapitel 2

Magiska brevet

Det började bli kväll och jag funderade mycket på dörren när jag gick hem. När jag kom hem målade jag en bild av dörren. När jag låg i sängen tänkte jag mycket på den magiska dörren. Nästa dag gick jag till dasset. När jag kom fram låg det ett brev framför dörren. Jag böjde mej ner och tog upp brevet och började läsa:

Hej

jag heter Tug och jag kommer ifrån det magiska landet Syldavien. I mitten av syldavien finns det en stor kula och i kulan finns det kraft. Kraften är väldigt kraftfull. Om kulan går sönder så blir alla här statyer. Det enda som kan ta sönder kulan är ett speciellt vapen. Vi som bor här behöver HJÄLP för den elake kungen Marvelhud och alla hans robotar håller på att bygga exakt det vapnet. Han är den enda som överlever om kulan går sönder så han vill ta sönder den. Vi vill

inte att det ska hända, så kan du hjälpa oss? i så fall måste du leta efter nyckeln till den magiska dörren.

Vänliga hälsningar Tug.

Oj!!! jag måste hjälpa Tugg och hans vänner -tänkte jag. Plötsligt försvann brevet. Jag försökte att ta sönder dörren men det gick inte. Tug hade rätt, jag måste leta efter nyckeln. Sen gick jag hem.

Kapitel 3

Jobbet att hitta nyckeln

Nästa dag gick jag till skolan och alla pratade om en glimrande nyckel som vaktmästaren hade hittat. Då tänkte jag att det kanske var nyckeln till den magiska dörren. När jag kom hem gjorde jag en plan hur jag skulle ta nyckeln. Så nästa dag låtsades jag att jag var sjuk så att mamma skulle tro att jag inte kunde gå till skolan. Och det gjorde hon. Hon sa till mej att hon måste jobba och att jag måste stanna hemma själv. När jag hade hört att hon åkt hoppade jag ut genom ett fönster och sprang till vaktmästarens hus. Men min plan fungerade inte för vaktmästaren var hemma och var sjuk i dag. Jag tänkte att om vaktmästaren är sjuk då borde han sova, så jag väntade tills han somnade. Jag hörde snarkningar så jag tänkte att han somnat nu. Då såg jag ett fönster som var öppet och jag hoppade in genom fönstret och kom in. Jag märkte att jag var i hans sovrum så jag smög mig fram. Då fick jag se att vaktmästaren hade nyckeln i sin hand. Den såg ut som en vanlig nyckel men jag trodde iallafall att det var rätt nyckel så jag tog den. Sen hoppade jag ut ur fönstret och sprang till dörren.

Kapitel 4

Landet bakom dörren

När jag kom fram till dörren så var jag väldigt nyfiken på om det var rätt nyckel. Jag höll nyckeln hårt i handen. Jag satte nyckeln i nyckelhålet och vred till och dörren gick upp. Det var rätt nyckel.

Det lyste ut ur dörren när jag öppnade den.

Först blev jag bländad av ljuset men sen såg jag vad som var bakom dörren, en underbar värld.

Det var hus av rent guld och på olika ställen fanns det choklad- fontäner. Det luktade som om dom hade flera hela hinkar fulla med myrra och rökelse. Det fanns en stor mur runt landet som var ungefär 5 meter hög och en stor port. Men som tur var var jag innanför muren. Men det funderade jag inte mer på just då för det fanns så mycket mer att se. Det fanns ett stort klocktorn som hade konstiga siffror på sig. När jag stod där och tittade så såg jag ett hus som var av silver. Det såg ut som om det nästan skulle rasa men det var väldigt stort. Jag såg att det lyste i huset och att det var någon där inne. Jag trodde att det kanske var han som skulle göra alla till statyer med maskinen som han bygger. Annars var landet jättebra, men det var något som var konstigt, jag såg inga människor.

Kapitel 5

Varelserna med dom konstiga öronen

När jag stod där började någonting konstigt hända, massor av varelser börja komma fram det såg ut som om dom var osynliga. 1 minut senare var det jättemånga av dom i landet och dom kollade på mig. Dom såg väldigt rädda ut som om jag skulle ta dom. Jag tog ett steg fram och alla blev så rädda att dom började springa bort mot sina hus.

-Lugna ner er lite, sa jag till dom men alla hade redan sprungit in i sina hus eller nästan alla. En kille stod där lite längre bort. Jag började gå fram till honom och han blev inte rädd, jamen vad bra tänkte jag då kan jag ju fråga om vart jag kan hitta Tug. Nu hade han också börjat gå mot mig. Nu stod vi ansikte mot ansikte, eller han var lite kortare än mig. Först kollade vi på varandra en stund sen tog han upp min tröja och kollade om jag hade stark mage, sen kollade han på mina ben om jag var stark där också och jag fattade ingenting. Till sist kollade han på mina armar om jag var stark där också sen sa han,

-Du duger. Jag väntade lite och kollade om han var klar. Sen frågade jag vart Tug kunde vara? Men han svarade inte. Jag frågade igen men han svarade inte. Till slut så sa han någonting.

-Det är för sent, suckade han.

Då fattade jag att det var Tug, men jag frågade för säkerhets skull

-Är du Tug? sa jag.

-Ja sa han med deppig röst.

-Jaha sa jag.

-Men varför är alla rädda för mig? frågade jag.

-Alla är rädda för människor för att Marvelhud, han som ska göra oss till statyer med sitt vapen är en människa sa Tug

-Men varför är det för sent? frågade jag

-Han har redan gjort vapnet sa Tug.

-Men varför är ni inte statyer då? frågade jag Tug.

-För att han inte har vapnet vid kulan än, vapnet är väldigt tungt, sa Tug.

-Jaha,sa jag

Tug berättade om att Marvelhud håller på med att bygga ett stort fordon som ska bära vapnet till kulan och den är snart klart.

-Men jag bara undrar, inte för att va elak men varför har ni lite konstiga öron? frågade jag.

- Jo det är så att vi föds så, sa Tug.

Då började Tug gråta.

-Vad är det har jag sagt något fel? sa jag.

- Nej jag är bara ledsen för att det är för sent, sa Tug

-Ja nu är allt är hopplöst tänkte jag.

Kapitel 6

Den underbara planen

När vi stod där så började Tug gå bort till ett av husen. Han viftade med handen att jag skulle komma. Först tvekade jag för det var det stora huset av silver som såg ut som om det snart skulle rasa. Sen tänkte jag att det inte kunde vara så farligt. Tug gick till fönstret och jag följde efter. Tug sa till mig att jag skulle gå och kolla i fönstret. Jag tvekade men jag gjorde det. Där inne var det fullt hålligång det var massor av robotar som jobbade. När jag stod och kollade in i huset så var det en robot som såg mig. Den roboten som såg mig tryckte på en röd knapp och då började det att TJUTA. Tug sa att vi borde nog springa innan dom kommer efter oss, men dom var lite för snabba så vi var tvungna att gömma oss. Vi gömde oss bakom en jättefin bil. När dom märkte att vi var borta så gick dom tillbaka till huset för att jobba. DÅ FICK JAG EN IDÉ! Jag berättade min plan för Tug.

Vi skulle låta Kung Marvelhud bygga klart sitt fordon och sen när han ska åka till den stora kullen med sitt vapen så förstör vi hans fordon och sen vapnet. Tug tyckte att det var en bra idé.

-Men vi behöver hjälp med det här! sa jag till Tug.

-Det kan vi fixa, sa Tug och gjorde ett högt ljud som hördes över hela landet. Då kom alla varelser med konstiga öron fram. Vi heter Syldavier, det är därför landet heter Syldavien, sa Tug. Vi kommer att vinna tänkte jag när jag kollade på alla Syldavier. Då gör vi en lista på vad vi behöver för att ta sönder fordonet och vapnet. Jag tog ett papper och börja skriva ner:

Förstörelsen mot Marvelhud

Lista

1. Spikar.
2. Rep
3. En stol

4. Lim

5. En ganska stor sten

6. En jätte jättestor lastbil som kan ha vapnet på sig

-Varför behöver du lim? Frågade Tug.

-Jag kan berätta min plan för er sa jag.

Och så berättade jag min plan för Syldavierna och dom blev glada.

Marvelhud skulle åka med vapnet till kulan imorgon så vi måste vara beredda.

-Vi måste sova nu så att vi har styrka. Men jag måste bara säga en sak, fordonet ser ut som en bil det såg jag när jag kollade in i fönstret. Det var bara det, sa jag.

-God natt allihop sa vi till varandra.

Kapitel 7

Syldavier VS Marvelhud

På morgonen så var alla i landet lite rädda för vad vi skulle göra, förutom Marvelhud och hans robotar som inte visste något. Så vi letade efter sakerna vi behövde för att förstöra Marvelhuds vapen och fordonet som var en stor bil. Sen tog vi sakerna som vi behövde och gick och gömde oss. När vi låg där så var det som om klockan hade stannat, tiden gick så långsamt. Men till slut hörde vi ett högt ljud. Det var Marvelhuds stora portar som öppnades och den stora bilen åkte ut ur det stora huset, men den hade inte vapnet på sig. Eller jo, där tog dom ut vapnet och la på den på bilen. Det tog en stund tills dom fick igång den stora bilen för dom hade inte testat den innan men till slut funkade den. Det var lite pirrigt att sitta och vänta men när vi skulle gå och attackera så kändes det bra. Det var en syldav som hade lagt ut spikar som skulle förstöra däcken på bilen som Marvelhud hade. Först så smög vi fram. Det var lite svårt att inte synas för det var jätte många robotar, men jag sa till killen som skulle sitta på en stol att gå fram nu, vi hade markerat ut var han skulle sitta för framför honom så var det spikar som låg upp och ner. Så när Marvel hud skulle stanna med sitt fordon så skulle hjulen få punka. Det var också bra för vi hade limmat fast stolen i marken så att dom inte skulle kunna flyta på stolen. När Marvelhuds bil åkte så smög vi på avstånd bakom den. När Marvelhuds bil stannade för att syldavien satt i vägen så gick vi till attack. En syldav körde den jättestora lastbilen den hade stenen på sej. Först så var det en grupp syldaver som distraherade robotarna så att ganska många robotar sprang efter dom. Marvelhud och några robotar höll på att reda ut hur dom skulle komma förbi, till slut så sa Marvelhud att han skulle köra över stolen. Marvelhud visste ju inte att hans bil hade punka så han inte kunde åka. Medan Marvelhud gjorde det här så var det en syldav som hade satt ett rep runt vapnet. Vi hjälptes åt att lägga stenen i hålet där man skjuter på vapnet. Då märkte Marvelhud vad som höll på att hända så han anropade sina robotar. Men robotarna var långt borta så vi hade lite tid på oss. Men plötsligt gick Marvelhud bakom bilen och började förstöra för oss. Han förstörde inte repet utan han hoppade in i vapnet och skulle skjuta. Men vi hade ju lagt ner en sten där, så när Marvelhud skulle skjuta så hördes det ett stort BANKODRTJIOBA.

Det var ett konstigt ljud tänkte jag men det var ändå bra att vapnet inte kunde skjuta. Marvelhud gav inte upp han tänkte nog att han kunde ta ut den stora stenen. Vi hade redan börjat lägga upp vapnet på lastbilen som kunde ha vapnet på sig. Marvelhud satt ju i vapnet men han hoppade ut när det var på lastbilen. Nu hade vi vapnet på lastbilen så vi började att åka. Marvelhud hade hoppat på och vi började se robotarna komma tillbaka så vi hade full gas. Jag var ju också på lastbilen, så när jag och Marvelhud stod ansikte mot ansikte så puttade Marvelhud av mig av lastbilen. Jag fick ganska ont men jag klarade mig utan brutna ben. Vi kunde ändå klara oss för lite längre fram fanns det ett stup och om vi kunde släppa ner vapnet där så skulle det gå sönder. Marvelhud hade snart kommit fram till vapnet och sakta men säkert gick han upp på taket. Syldaven visste nog att Marvelhud närmade sig förarhytten så han körde snabbare. När det var ungefär 100 meter kvar till stupet så la syldaven som körde en sten på gasen och hoppade ut ur bilen. När Marvelhud kom till förarhytten och hoppade in så såg han att det var ett stort stup precis framför bilen så han försökte bromsa men det hann han inte. Han svängde allt vad han kunde men bakre delen av bilen som hade vapnet på sig var för tungt så den drog ner hela lastbilen med vapnet och Marvelhud för stupet. När alla fick veta det så blev de glada, alla förutom robotarna som hade förlorat sin ledare. Vi tänkte att kanske dom kunde vara med oss på den goda sidan, så vi frågade dom. Det var många som inte svarade, men några tänkte att det skulle vara bäst. Jag fick lite plåster på mina sår och sen på kvällen så hade vi fest. Syldaverna hade jättegod mat och Tug fick träffa sin familj. Mamman till Tug kramade mig ganska länge för hon var så glad att jag hade räddat dom. På festen så dansade vi, Tug höll ett tal om hur duktig jag hade varit. Men på kvällen så var det dags och gå hem. Jag sa hej då till alla och speciellt till Tug. Sen öppnade jag den magiska dörren och gick ut. Det var massor av ljus och sen föll jag på marken och var tillbaka i skogen igen. Jag kollade bakom mig och dörren såg ut som en vanlig dörr så jag öppnade den igen men jag kom bara in i dasset. När jag kom hem så var det som om tiden hade stannat här, för ingen märkte att jag hade varit borta ganska länge. Mamma frågade mig vart jag hade varit den här timmen, jag fnissade lite och sa att jag hade gått till skogen. På kvällen så låg jag och tänkte på allt jag hade varit med om. Jag saknade Tug och den roliga festen och var glad för alla tack jag hade fått och inne i mitt hjärta så är minnet av den underbara världen fortfarande där.